

съзнавалъ важното значение на Княжевацъ, рѣшилъ се да го защитава до крайностъ. Поради това, и по причина че дивизията на Сюлейманъ паша закѣсняла на цѣль денъ отъ опрѣдѣления ѝ по плана маршрутъ, Ахмедъ-Еюбъ паша спрѣлъ атаката и заповѣдалъ на изморенитѣ си войски да заночуватъ на мѣстата си въ бойния рѣдъ.

На другия денъ дивизията на Сюлеймана пристигнала, но при все това турцитѣ нищо не предприели и съвсѣмъ бездѣйствували на 20, 21 и 22 число. На 23-ий почнали изново боятъ, но и тогава само съ обстрѣлване сръбската позиция съ силенъ артилерийски огънь. Чакъ на 24-й Ахмедъ Еюбъ предприема рѣшителни дѣйствия и атакува съ всичкитѣ си сили сръбскитѣ позиции.

Заедно съ това черкезитѣ и башибозуцитѣ си знаяха работата. Всичкитѣ села въ Турско, прѣзъ които бѣхж минали сръбскитѣ войски или българскитѣ въстаннически чети, и всичкитѣ села въ Сърбия, до които е достигнала тѣхната звѣрска ржка, бѣхж предадени на огъня. Отъ 8-ий Юлий насамъ цѣлия театръ на военнитѣ дѣйствия горѣше въ пламъци. Сърдцераздирателна картина прѣдставляваха останалитѣ живи и избѣгалитѣ отъ звѣрския ножъ въ Сърбия шопски и сръбски домочадия. Тѣ се навъртаха около сръбскитѣ войски. Жени, дѣца и старци, гладни и боси, ходеха изъ войската и просеха отъ войницитѣ хлѣбецъ за да залѣжатъ празния си стомахъ. Войницитѣ колкото и да бѣхж готови да имъ помагатъ, но и тѣ сами търпѣха гладъ, тѣй щото и еднитѣ и другитѣ се принуждаваха да събиратъ отъ нивитѣ въ полето жито и да го ядѣтъ сурово или варено. Но башибозуцитѣ паляха и нивитѣ. Наскоро сръбското правителство се погрижи за тия клѣтници и имъ даде улеснение, да се прибержтъ въ вѣтрѣшността на Сърбия.

И около Зайчаръ работитѣ не отиваха по-добрѣ. Въ началото полковникъ Лешанинъ е добрѣ успѣвалъ. Навлѣзалъ въ Турско до кждѣ с. Флорентинъ. При това село ималъ битка съ нѣкои дребни части отъ Османъ пашовата дивизия, които разбилъ и превзелъ селото, а сѣщо и безъ малко щѣлъ да потопи единъ турски воененъ параходъ, който въ врѣме на сѣщата битка се появилъ въ Дунава право срѣщу лѣвия